

Emma meséi

Lomha Lepkém, Tündérkeresztanyám... Milyen napod volt? Mesélj! Nem, ma inkább én mesélek. Elmesélem, hogy hogyan kerültél hozzánk és hogyan mentettél meg minket. Te. Bizony. Nem, ebben a mesében nem lesznek cupákok, és nem kell előre szólni a vadnyuszinak, hogy „vigyázz, én egy vizslával jövök!” Tedd le okos fejed maradj, majd én simogatlak... Pihenj...

2007 augusztusa volt, amikor családunk darabokra hullott, négy fal közé zárt bennünket a bánat... Ketten maradtunk, Donát és én. Kicsi volt még, nyolc éves, falatka ember. Odakint tombolt a nyár, forró levegő ömlött a tetőről a lakásba, s ennél csak egy rémesebb volt, nem bekapcsolni a klímát. Tudod, nem volt pénzünk üzemeltetni. Szegények voltunk, mint a templom egere, épp csak futotta emberkájára. Egy nap, Kisgazdád feltűnően nem csinált semmit. Pontosan, ült a nagyapja székén, lóbálta a lábát, kezét az ölében nyugtatta és így Nem Csinált Semmit! El tudod ezt képzelni? Rémes volt látni. Nagyon megrémültem! Láttam szomorú szemein át az elveszett boldogságot, helyét valami borzalom foglalta el, s kezdte őt hatalmába keríteni. Nem evett, nem játszott, nem beszélt. Mint Micimackó, -tudod, a pocakos,- megkongattam a fejem és mondogattam magamban, hogy „gondolj, gondolj, gondolj!” És kigondoltam, hogy állat terápiára van szükség! Először egy óra gondoltam, de tudod, kicsit szűkösen lettünk volna... Végül egy kicsit kisebbet választottam, legyen egy aranyos kiskutyá. Na, akkor szállt inamba az összes bátorság! Volt ugyanis egy régebbi kutyánk. Egy foxi-tacskó keverék, Csutka. Lehet, hogy Te kedvelted volna, mert pasi volt, echte makacs, fafejű pasi... Csutka csak pórázon közlekedhetett, mert leszedte a bicikliseket menet közben, neki ment a gyerekeknek, haragban volt mindenkivel, nem fogadott szót, csavargott, ha elengedtem. Tudod, későn került hozzánk, utálta a lakást, nem is akart szobatiszta lenni. Féltékeny volt Donátra, így gyakran megkapta a kezét és csüngött rajta. Igen, szerintem is galádság ! Mindannyian félni kezdtünk, mi lesz, ha egyszer nem engedi el, nem áll le, már nem tudjuk kezelni Őt. Nem volt könnyű döntés, de visszavittük a menhelyre, és kértük, csak kertes házba adják, gyerektől távol tartva. Csutka emléke, mely nagyon fájt, arra az elhatározásra vezetett, hogy nem lesz több kutyánk. Lelkiismeret furdalásom miatt elhessegettem a gondolatot is. Ez az új helyzet viszont komoly volt, s hosszas vívódás után arra jutottam, nem maradhatok

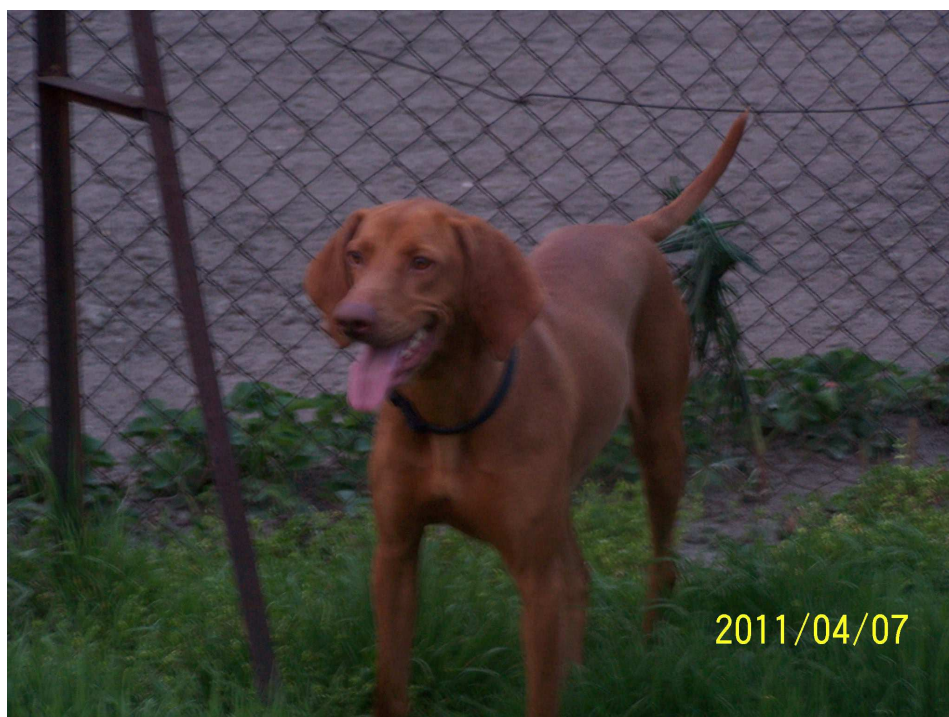
Emma meséi

tétlen. Felelős döntést kell hoznom, biztosra kell mennem, tudtam, nem vallhatok kudarcot. Eszembe jutott, az első barátomnak volt egy Guszti nevű vizslája, Ő olyan volt, mint egy csapás. Mint egy harmadik gyerek. Bár Guszti állandóan sliccet szagolt, szerettem nézni a nyargalásait. Okos volt, eleven, vidám fickó, olyan emberi tulajdonságokkal, ha nem látom magam is, nem hiszem el senkinek! El kezdtem olvasgatni a vizslákról különböző történeteket az interneten. Jót és rosszat is. Jól van, igazad van, szögezzük le, sokkal több jót. És valóban, beszél a szemetek. Igen, a Tiéd is. Amikor idáig jutottam, megszületett a döntés, vizsla kell. Egy babavizsla, hogy velünk nőjön fel... Ismerjük minden porcikáját, lelki rugóját, rebbenéseit, hozzánk szokjon, minket szeressen, nekünk fogadjon szót... De honnan? Ekkor már be mertem avatni Kisgazdádat is a tervembe, és láss csodát, felizzott szemében az elevenség, mellém ült, Ő is elolvasott mindent a fajtáról. Találtunk vizsla mesét is, minden betűjét végig nyálaztuk. Csak Rólad álmodtunk, és azt sem tudtuk, hogy élsz-e? Képzeld. Így volt. Hogyan találtunk meg Téged? Nos, ha már van internet, használjuk ki a húség idő kötöttségét, minden lehetőséget körbe jártunk. Írtunk a nagy kenneleknek, mikor és mennyiért lesznek kiskutyáik? Elszontyolodtam. Októberben lesznek kiskutyák és nagyon drágán. Nekünk csak időnk nem volt és pénzünk. Nem, nem egy fillér sem. Menhelyek? Igen, tudom, de rizikós. Nem engedhetem meg magamnak a legkisebb kockázatot sem. Még egy veszteséget nem tudnánk elviselni. A kennelek tulajdonosai mind sorra válaszoltak, segíteni akartak, jó volt látni. Hamarosan világossá vált, ha a pénzt le is tudom győzni, az időt sohasem... Október még két hónap, azalatt a Fiam elmélyed a depresszióban, elkéshetünk a gyógyírral! Egy szegedi vadász válasza volt a megmentő e-mail. Azt írta, hogy barátjának, a körmendi vadásznak nem oly régen születtek kiskutyái Őrbottyánban és vegyem fel vele a kapcsolatot. Ő odaszól neki, segíteni fog. Jó idegrendszerű, remek kutyái vannak, nem fogok csalódni benne! A cél fantasztikus, és messziről ölel, sok szerencsét kíván. Sosem tudom elégszer megköszönni! Felhívtam a körmendi vadászt, elmondtam ki és mi vagyok, mit szeretnék. Már mindent tudott. Azt mondta: „ menjen el a héten Őrbottyánba, válassza ki a kiskutyát, egy jár nekem az alomból, azt magának adom részletre. Annyi részletben fizeti ki, amennyiben tudja és annyi idő alatt, ahogyan sikerül. Hivatkozzon rám,

Emma meséi

mindenben a segítségére lesznek”. Tudod, Baba, úgy éreztem, hogy a csodák Földet érnek! Elmentünk Kisgazdádval valóra váltani az eb-gondolatot, és szinte azonnal kiszúrtad magadnak a jó szagú embergyereket, ott tekergőztél a lábai alatt, félre lökdöstél minden testvérkédet. Filozófus fejjel, természetes pocakoddal, csámpás, riszáló galoppoddal meggyőzted arról, hogy Te vagy az igazi és azonnal egymásba szerettetek. Hogy ne vessz el az alomban, Donát a pocakodra rajzolt egy nagy kék keresztet. Igen, ide. Két hétig még Aida mamánál cseperedtél, amíg felkészültünk az érkezésedre. Átbeszéltünk mindent, hogy hogyan fogunk Veled együtt élni. Vettünk Neked kutyakaját, összeguberáltunk egy kosárra valót. Vettünk macskakonzervet is, amitől Donát kibukott, hogy „de nekünk kutyánk lesz!” „Miért, gondolod, tud olvasni is?” Nagyot röhögtünk! Készültünk, izgatottan vártunk, visszafelé számoltuk a napokat... Amikor érted mentünk, Donát mégis sírva fakadt, hogy nem vihetünk haza, nem szakíthatunk el az anyukádtól! És én újra elmondtam Neki, hogy mostantól mi leszünk a családod, mert a kutyák életében az ember a legfontosabb kapcsolat. Ha jó gazdik leszünk, Te boldog leszel! Megnyugodott, összebújtatok, egész végig az ölében aludtál lustán, babamód. Amikor hazaértünk Veled, alaposan felforgattad és birtokba vetted az életünket. Te, azon a napon megmentettél minket. Tudod, ugye? Soha többé nem voltunk magányosak, nem unatkoztunk, sokat mozogtunk, kirándultunk, új barátaink lettek. Kalandjaidról órákat lehet mesélni. Mikor át akartad úszni a Balatont, vagy mikor télen egy sirály után ugrottál és beszakadtál, elmerültél a jég alatt. Vagy mikor kihoztál minket az erdőből, később mikor felvezettél a menedékházba szilveszterkor. Számtalan kaland és izgalom, de csupa, csupa jó emlék. Meggyógyítottál mindkettőnket, Szívem. Olyan életünk lett Veled, amiről álmodtunk és amire szükségünk volt ahhoz, hogy kiheverjük a veszteségeinket... Úgy hív Téged, - Cica. Tudom, hogy nem bánod. Már félig felnőtt. Nagyfiú. Hálás érted. Én is, mindenkinek... Az első feledet a Vizslatúra csapatának köszönhetjük, megajándékoztak bennünket a vételár felével. Hátsó feledet, ezt itt, egy év múlva, négy részletben tudtam teljesen rendezni. Amikor a popsidat kifizettük, együtt táncoltunk a konyhában, emlékszel? Alszol? Na jól van. Nem akarlak zavarni... Csak annyit akartam még mondani, hogy szeretlek. Tündérkeresztanyám... Álmodj szépeket, Emma.

VIZSLATÚRA